SENTINELA

ANUL III, Nr. 38
6 Septemvrie 1942

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 — București
TELEFON: 2.28.27. — 2.08.98.

Oștile românești înaintează vijelios pe drumul de glorie și biruință

Bravii noștri ostași, alături de camarazii germani, își continuă cu un avânt nemaipomenit înaintarea victorioasă în inima ținuturilor sovietice, fugărind rămășițele armatei bolșevice. În fiecare zi orașele și porturile inamice cad în mâna vitejilor noștri. Ziarele germane și italiene vorbesc cu însuflețire despre eroismul trupelor române. Minunile de vitejie săvârșite de dorobanțul român pe coastele Mării de Azov, în Caucaz, și mai departe, spre Don și Volga, strălucesc ca niște sori pe cerul victoriei „Axei". Ochii noștrii se îndreaptă plini de admirație și nădejde către acești sori românești în care vedem înfăptuirea României de mâine.

„SENTINELA"

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Lovitură în inima Caucazului

Războiul fulger în Caucaz. Inapoia tancurilor germane şi a trupelor rapide motorizate, care bat la poarta Asiei, într'o înaintare nebună, se află spaţiul cucerit, încă neorganizat. In spatele trupelor noastre se află trupe roşii, care au scăpat dela nimicire şi s'au ascuns, formând bande de partizani.

In Jeisk s'au adunat pentru rezistenţă unităţi puternice de infanterie, aviaţie şi marină bolşevică. Unităţi din corpul românesc de cavalerie, sprijinite de pionierii germani, au cucerit, după crâncene bătălii acest port de războiu la Marea de Azov.

Portul avea amenajat şi un aeroport subteran. Vasele de războiu sovietice au fugit, dar cea mai mare parte din ele nu pot trece prin istmul dela Kerci.

Fără a ţine socoteală de oboseala oamenilor şi a cailor, cavaleriştii români au fugărit o divizie roşie de cazaci dea Don şi Kuban, împreună cu infanteria lor, decimată, până dincolo de 500 kilometri.

Circa 20 la sută din cai au murit de oboseală, dar pentru cavalerişti, în asemenea ocazii, nu există decât o lozincă: să se ţie pas cu pas de urma inamicului.

Au fost parcurşi câte 80 până la 100 kilometri pe zi, printr'un praf pătrunzător şi într'o căldură înăbuşitoare. A opus rare ori mici rezistenţe, dar adevărata lor linie de retragere s'a aflat pe malul râului Protoca.

Pionierii germani reuşesc, prin manevre abile, să transporte cu bărci, trei escadroane, care cuceresc oraşul Slavganskaya, apărat cu îndârjire. Drumul spre partea inferioară a apelor Kubanului s'a deschis. Mai sunt zece kilometri spre Sud. A şi sosit materialul pentru construcţia podului. Mâine sau poimâine, cavaleria română va cuceri trecerea Kubanului, după lupte înverşunate.

S.

La Sevastopol: cucerirea Bastionului II

Printre înălţimile de pe frontul dela Sevastopol, Bastionul II, în partea centrală a frontului, domină. Intărit dela natură, fiind mai mult stâncos, inamicul care s'a dovedit pe acest front că ştie să folosească terenul, organizându-l într'un chip minunat, a împânzit această înălţime cu o mulţime de cazemate betonate, în care-şi plasase mare parte din observatoarele sale.

De aici s'a deslănţuit potopul de proiectile contra noastră, în toate acţiunile întreprinse dela începutul lunei Iunie.

Bastionul II era cheia cu care puteam deschide porţile, în iureşul nostru năvalnic spre cetatea fărădelegilor.

Comandantul diviziei Sibiene dându-şi seama despre această situaţie, prin lupte grele, dar repezi executate, a grăbit căderea înălţimilor din jur.

Eforturi şi mai mari cerea Bastionul II; unităţi din cele mai încercate în atacul de cazemate trebuiau manevrate în vederea acestei acţiuni.

Batalionul lt.-col. Moţoc Gh., dintr'un regiment din Orăştie — împreună cu alte unităţi din divizie — trebuiau manevrate în vederea acestei acţiuni. Bastionul II îi adusese în atacul din 11 Iunie, atâtea jertfe, pentru care ostaşii acestui batalion ceruseră răsbunare.

26 Iunie 1942 rămâne în calendarul vieţii acestor ostaşi unua din cele mai însemnate zile.

După o zi de luptă de învălmăşeală, după kilometri întregi, prin hăţişuri de pădure, în ziua de 25 Iunie, pe versantul de Vest al Bastionului II, cu surprize în cazemate ce apăreau în faţa noastră, la 10 m, o noapte de catran, trăită în hărţueli cu inamicul, prin desişuri de pădure, dimineaţa lui 26 Iunie c. găseşte batalionul în formaţie de atac.

In faţa noastră, la 250 m se găsea obiectivul de atacat, înălţimile Bastionului II.

Lt.-col. Moţoc Gh., încercat în luptele dela Odesa, Kerci, Sevastopol, iubit de subalterni, ca un părinte, da ultimele sfaturi în vederea atacului. „Invingem ori murim toţi", i-au fost ultimele cuvinte, după care batalionul se îndreaptă către baza de pornire, la atac, care şi ea mai era în funcţie de ce ne va aduce necunoscutul de pădure.

Gloanţele încep să ne fluere pela urechi. Sub protecţia pădurii, ne apropiem de şeaua Bastionului II, pe care o trecem ca şi viteza gloanţelor, schimbând direcţia de înaintare către Sud-Vest, pe coama Bastionului, în sus.

Din cazematele din faţă, inamicul trimite asupra noastră o pânză groasă de foc. Mitralierele căpitanului Niculescu răspund cu violenţă.

Compania lt. rez. Pănescu atacă din faţă, compania lt. Vlăşceanu în lungul coamei, pe la dreapta, iar compania căp. Braica pe la stânga.

Primele cazemate asaltate de ostaşii batalionului de ardeleni cad. In faţă apar altele.

Soarele de Crimee dogorea cu putere, râu de sudori ne'mbăiau trupurile, gurile ne erau arse de sete, clipele ni-se păreau veacuri, iar rândurile noastre se răreau, căci inamicul de pe înălţimile Hüghel şi Lilienhöhe colaborau cu foc la focul de pe Bastionul II.

O clipă s'a părut că situaţia noastră se va clătina. Ca un tigru ce-şi vede puii în pericol, bravul comandant de batalion se avântă în primele rânduri. „Un neam întreg aşteaptă rezultatul luptei de azi. După mine copii".

Prin ploaie de gloanţe de mitraliere, fumul exploziilor proiectilelor de artilerie grea şi brand-turi, ostaşii lui le-au urmat ca nişte fantome în noapte.

Când suliţele negre ale întunericului pornite din desişuri de pădure înaintau către înălţimi, ultimul ţăcănit de armă automată duşmană amuţise pe Bastionul II.

Luna, cu aceeaşi dărnicie, împărţea zâmbetul ei pentru morţi ca şi pentru vii.

Lt. rez. M. D. BANŢA

Corp la corp

Prin raze sclipitoare
Răsfrânte din tăişuri,
Cu strigăte de „ura",
Ţâşnesc din ascunzişuri,
Şi'n iureş, dorobanţii
Aleargă voiniceşte,
Cu toate că vrăjmaşii
Rezistă nebuneşte.

Cu cugetul în ceruri.
Şi doru'n sat acasă,
Răzbat orice primejdii;
De moarte nu le pasă.
Cu feţele'ncruntate
De ageră'ncordare,
Iuţi, corp la corp, dau busna
Luptând cu'nverşunare.

Impung cu baioneta,
Izbesc cu pat de armă,
Răstoarnă pe protivnici
Şi sub bocanci îi sfarmă.
Lovesc vârtos cu pumnii
Şi muşcă chiar cu dinţii,
Zdrobind duşmanii Ţării,
Dreptăţii şi Credinţii.

Şi, falnici, arborează
Pe vârfuri de cetate
Stindarde tricolore
Spre zări îndepărtate,
Făcând ca'n cartea lumii
Pe veacuri să rămână,
Cu litere de aur,
Victoria română.

Plut. adm. TH. D. CARAMAN

Cavaleria română luptă pe Kubanul inferior

In această dimineaţă este o atmosferă sărbătorească. Soarele a răsărit de-un ceas. Suliţele razelor pătrund chiar acum în formă de evantaliu dinspre răsărit, printre nourii care acoperă bolta cerească.

Câtă binefacere răspândesc aceşti nouri după zilele călduroase şi după praful înghiţit în timpul marşurilor. Şi tot atât de plăcut şi răcoros este aerul, aurificat de cohortele de ţânţari de când am părăsit ţinuturile mlăştinoase.

Dacă priveşti pe hartă, mai avem încă de parcurs multe ţinuturi mlăştinoase. Dar cerul şi pământul ne-au fost favorabile, în aceste zile de lupte crâncene, când trebuia să distrugem rezistenţa înverşunată a inamicului pe un canal. Bătălia începută ieri trebue dusă la bun sfârşit.

Lângă canal se află un sat rusesc, aşezat dealungul şoselii. La marginea satului s'a instalat inamicul în apărare. Casele şi copacii satului pot fi bine văzuţi pe de o colină, în care se găseşte comandantul unui regiment. Bine înţeles că escadroanele de cavalerie au descălecat şi şi-au lăsat caii într'un sat înapoia frontului. S'au desfăşurat în trăgători acum o jumătate de oră şi se găsea în acest moment în primele linii de foc.

Inapoia noastră se afla artileria, care trimitea salutul ei de fier şi foc în arcuri mari spre sat, peste capete noastre. Din când în când, răspunde şi artileria grea inamică.

Şi, cu tot sogomtul provocat de proiectilele noastre şi de proiectilele inamice, cu tot lătratul mitralierelor la liziera satului şi cu focurile izolate ale puşcaşilor, domneşte câteodată o linişte mormântală pe câmpul de luptă, încât se poate auzi cucurigul îndepărtat al cocoşilor din gospodăriile ţărăneşti.

In această privinţă nu s'a schimbat nimic comparativ cu războiul trecut. Acum 25 de ani, pe câmpul de luptă ale Galiţiei şi Poloniei, era la fel. Atunci ca şi acum, ochiul atent şi urechea ascuţită a soldatului experimentat şi cu instinctul frontului, printre toate zgomotele de pe câmpul de luptă. Acolo unde laicul nu vede şi nu aude nimic, ostaşul prinde cel mai mici nuanţe, fiindcă ele pot avea urmări periculoase.

Ceea ce trăim noi aici este una din sutele şi miile de bătălii de noapte care se petrec pe câmpiile de războiu împotriva bolşevismului. Sensul aceste lupte este ca să oprească marşul nostru într'un punct important. Efectul ei este, în cel mai rău caz, ca să ne îndârjească şi mai mult, cu toate că înaintarea noastră suferă ici şi colo câte o întârziere.

Căp. rez. dr. OTTO FOLBERTH

Post înaintat de puşcă mitralieră pe frontul Donului

Daruri pentru ostași

Primul an de războiu ne-a adus, pe lângă numeroasele victorii și multe experiențe câștigate pe câmpul de luptă, cel mai uriaș câmp de bătae din câte cunoaște istoria lumii.

O mare învățătură care a fost simțită adânc de luptătorii de pe frontul anti-bolșevic a fost mai ales gerul din nesfârșitele stepe rusești. Iarna grea prin care am trecut cu toții a arătat mai ales bravilor noștri ostași că, în afară de sălbăticia bolșevică mai există un inamic tot așa de crâncen, anume frigul cel blestemat din tărâmurile răsăritului. Oricât de bine au fost îmbrăcați soldații noștri, s'a dovedit că o rezervă de vestminte călduroase este binevenită oricând.

Pentru a ajuta armata în procurarea hainelor de lână și de blană, Consiliul de Patronaj a făcut apel de Ziua Soldatului la înțelegerea și proverbiala dărnicie românească.

„Datoria noastră este, nu numai de a-i cinsti vrednicia, dar și de a munci pentru ostașii noștri“ — spune d-na Maria Mareșal Antonescu în chemarea către Țară.

„Soldatul nostru trebue să aibă îmbrăcăminte călduroasă și să simtă în lupta și jertfa lui, nu numai ocrotirea Statului, dar și clădura grijei noastre“.

Astfel, în zilele de 29 și 30 August, populația țării a răspuns cu însuflețire la această chemare, strângându-se o mare cantitate de vestminte călduroase, atât de trebuitoare luptătorului pe front.

Cei care au fost însărcinați cu adunarea darurilor nu au mai putut prididi și colecta s'a prelungit peste termenul fixat.

Este o mare bucurie pe care o simțim în sufletele noastre de români, iar frumoasele rezultate arată că inima națiunii bate strâns legată de vitejii flăcăi ce luptă acolo, departe, pe întinsurile rusești, ca să ne aducă nouă siguranța vieții de azi și de mâine.

Au fost scene duioase, în fața cărora inimoșii strângători au avut lacrimi de emoție. Nu rare ori, câte o bătrână săracă a ieșit înainte cu câte o pereche de ciorapi sau mănuși, împletite de sfânta ei mână, cuvântând cu glas de bunică: „Iată, maică, darul meu, să-i ție de cald și de noroc ostașului pe front“.

Românceie care au frați, feciori sau soți pe câmpul de bătae au împletit luni de zile, puzderie de mănuși, ciorapi, mânecuțe, fulare sau flanele, să ajungă la toți voinicii, să nu fie nimeni în suferință.

In firul de lână împletit cu dragoste, ele și-au lăsat să se prindă în nopțile de veghe, gândurile și dorurile lor și cu fiecare ghem de lână isprăvit ele au înălțat câte o rugă fierbinte lui Dumnezeu, ca să apere pe cei bravi de primejdia dușmanului și să aducă oștilor românești izbândă deplină.

De acum, mamele, soțiile, surorile noastre, nu vor mai tremura la gândul că scumpii lor viteji plecați în lupte pentru cruce și înălțarea Patriei, vor suferi de frig, căci în împletitura de lână au pus toată căldura inimii lor.

Ostașii vor purta cu bucurie darurile binecuvântate venite din Patrie și în luptă se vor avânta cu îndrăzneală de lei, știind că sufletul țării este alăturea de ei, împărtășindu-le nevoile și urându-le tot norocul în bătălie.

I. VALERIAN

Infrățire

La noi, ca și la voi, plânge tilinca
Visând la vremuri deodinioară;
Avem și noi, aveți și voi o țară,
Dar încă nu-i cum a dorit-o Hlinka...

Și pentru voi hotarele-s înguste,
Vi-i sufletul cuprins de'ncătușare;
Prea multe lacrimi oglindește 'n zare
Pământul nostru năpădit de puste...

De mult ne-a înfrățit aceeași luptă:
Ni-s țările surori în grea durere...
La noi, ca și la voi, norodul cere
Brazda ce-a fost din trupul țării
ruptă...

Ca mâne va sosi ziua ce-așteaptă
Să se'mplinească tot, ca o poruncă,
Și văd a noastre țări cum se aruncă,
La cea din urmă judecată dreaptă.

Atunci noi vom urzi al vremii rost:
Nu va mai plânge pe la stâni tilinca
Și'n liniștea cea mare, Andrei Hlinka,
Va odihni în țara cum a fost...

Cpt. rez. D. IOV

Automobile românești prin dunele nisipoase ale Donului

Preotul unei unități românești botează copii unui sat din ținutul Caucazului

Goana dela Rostov

Măreţele noastre victorii din această prăfoasă și aprinsă vară rusească, au dat mult de gândit bolșevicilor și tuturor aliaților lor, iar îndârjirea cu care se mai leagă în dezastroasa retragere, de anumite puncte, fortificate de altfel ca și cum o tainică și prevestitoare poruncă le-ar fi impus s'o facă, este o întârziere disperată.

Mai rămăsese, după căderea Sevastopolului și isgonirea inamicului din Crimeea, Rostovul, acest cui care este îndreptat cu vârful spre Ucraina și care domina într'o oarecare măsură întreaga coastă răsăriteană a Mării de Azov.

Poate de aceea bolșevicii au încercat cu orice preț o rezistență aici, fortificând orașul într'un chip nemai auzit. Șanțurile și obstacolele din jurul orașului Rostov, sutele de baricade cu lărgime de 5—6 m, zidite din beton, în toate gurile străzilor, în mijlocul lor, chiar în porțile clădirilor, orașul însuș clădit pe 2 sau 3 vârfuri de dealuri, oraș mare, cu o populație de 600.000 de locuitori, răspândit și prăvălit peste întinsul stepei, dealungul Donului, Donul apoi, mâlos și umflat între maluri, au fost amăgitoare nădejdi de stăvilire a iureșului german și român.

Iureșul nostru însă nu s'a oprit atâta timp cât să dea ocol orașului și să pornească un prăpăd nou de bombardament aviatic. Rezistența a fost ruptă. Orașul încercuit, apoi cucerit; din clipa aceea însă inamicul a dispărut....

Pornise o goană spăimântătoare și nu știu ce l-ar fi putut opri și nu știu ce l-ar fi putut ajunge.

In urmă, Rostovul fumega, agonizând; urmele lăsate de avioane erau aceleași ca la Sevastopol. Fulgerul mâniei isbise în creștet clădire după clădire și scormonise pretutindeni după dușman.

Dar, locul unde urgia se vânzolise în vârtejuri mari a fost Donul... Inamicul gonea spre vadurile fluviului și retragerea trebuia tăiată.

Mirosea pretutindeni a ars; pale pline de miros de cadavre astupate de dărămături, flutură din când în când printre șuvițele de curenți; străzile care coboară în port sunt un vălmășag de care de luptă distruse, de fel de fel de vehicule distruse, de fel de fel de vehicule răsturnate în gropi, arse până în scheletul fierului.

Hoiturile cailor întinși pelături, umflați, cu picioarele răschirate către văzduh, încă n'au fost înlăturate. Peste râu, pădurile zac frânte în două, în trei; sub epave, apa tremură uleioasă, vâscoasă parcă.

Pionierii noștri însă, în mai puțin de o zi, au construit altele, din bărci, ori din pontoane, care se leagănă ușor, sub bătăile valurilor.

Avangărzile au pornit îndată urmărirea, în timp ce caravane kilometrice de mașini se scurgeau spre poduri. Se aștepta, dincolo pe la Bataisc, fie în altă parte, o rezistență. Dușmanul însă, dispăruse; și numai după zile întregi de umblet i s'a putut da de urmă.

Incepuse o goană turbată. O goană de oameni hărțuiți, înfrânți..., subți și vesteji, cu spaima crispată în suflet și în priviri, goneau dinaintea pasului nostru și spintecau stepa, grăbiți s'ajungă la apele Kubanului, la Caucaz.

Noi ne așteptam ca în diferite puncte să găsim rezistență; de prisos, desigur, căci loveam în plin, dar fără ca nimic să se întâmple, trecusem și de Bataisk și de Novo-Nicolaewka, apoi de Plotono Petrowka, ocolirăm Orlowka și lăsarăm în urmă zeci de kolhozuri, de sătulețe mici, înmormântate în pustietatea această imensă.

Dar inamicul nu îndrăznește să ne oprească; gonește înainte, halucinați, în febră.

In urma lui, pe o linie care marchează un front din partea nordică a pungii, în care-i încercuit inamicul, dela Stalingrad și până în țărmul Mării de Azov, unitățile germane motorizate și Diviziile românești de vânători și de cavalerie, sunt parcă un torent care se revarsă peste pieptul stepei.

Trec așa, zile și nopți, săptămâni chiar... Caravanele din urmă ridică nori uriași de praf, care înalță ziduri albe între cer și pământ. Posturile de comandă operează din mers. Hrana se ia pe apucate, n'avem timp nici măcar jumătate de ceas pentru mâncare. Gonesc bolșevicii și gonim și noi!...

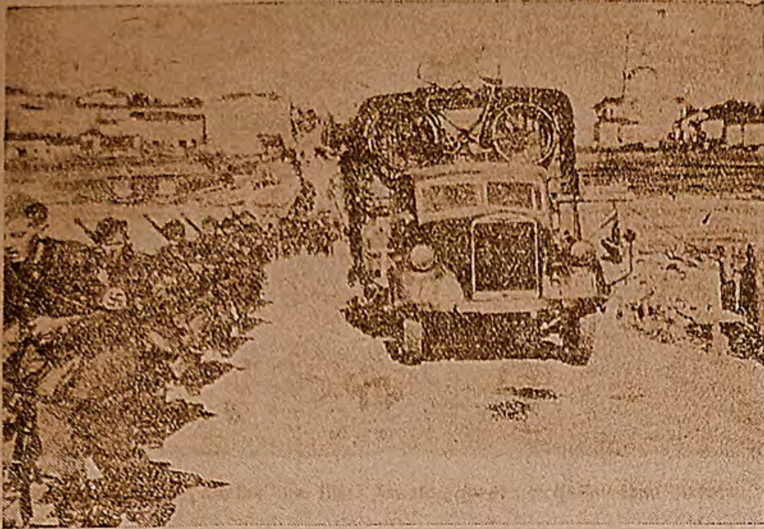
Trebue să fim dincolo, lângă ei, gata în tot momentul de isbit. Ii istovim și-i sleim în goana aceasta nebună, le sdrobim toate încercările de rezistență.

Unitățile motorizate germane bat spre Marea Caspică... Marea de Azov rămâne din ce în ce în urmă, liniștită. Celelalte unități germane și române se apropie de Kuban. Rândurile se strâng... Poate inamicul încearcă ceva aici; căci, iată, Divizia vânătorilor încinge o mică hărțuială cu câteva cuiburi de rezistență bolșevică, care, sunt distruse îndată. Dar, Doamne, ce-ar mai putea încerca? Ce obstacole și fortificații s'ar mai putea opune brațului de fier care a dărâmat Sevastopol și Rostov?

Gonim, inamicul spre Caucaz... Este întocmai ca și Crimeea, — o speranță, dar mai mult o iluzie a lui... Așteaptă toți, desigur ca țara aceasta, să se profileze în zare munții. Dar și Sevostopolul a fost barat de Iaila! Nu! E zadarnică orice speranță, orice amăgire. Caucazul e o cușcă; iepurii bolșevici care au scăpat dela Sevastopol și cei care gonesc acum dela Rostov, se îngrămădesc la intrare și caută ascunzișuri. Cheia cuștii este însă în mâinile noastre...

Serg. t. r.
BRUD LEONTIN BRUDAȘCU

Coloană motorizată germană pe frontul de Răsărit

MARIUS DUMITRESCU

După termenul școalei de ofițeri, sublocotenentul Marius este repartizat la Regimentul X, comandantul plutonului I. Când s'a prezentat în fața plutonului și a rostit cuvintele: „Sublocotenent Marius Dumitrescu", nu știu de ce, că întregul pluton îl podisără lacrimile. Ce au văzut în ființa lui așa de deodată, nu pot să cred decât ceva supraomenesc.

Câteva săptămâni și-a instruit plutonul, făcând din el ceea ce dorise. Deseori le spunea, la educația ostășească:

„Băieți, am venit să vă pregătesc de luptă. Ne așteaptă o luptă mare. Un popor vândut satanii a aruncat cu tină în Dumnezeu; bisericile le-au transformat în grajduri. Frații noștri basarabeni și bucovineni plâng zi și noapte și se roagă Celui de Sus, pentru a le veni în ajutor.

La începutul războiului, sublocotenentul este trimis pe câmpul de luptă. Colonelul văzându-l tânăr și crezând că nu are atâta experiență, ordonă ca să treacă în linia doua, cu plutonul.

Pe Marius îl mâhni aceasta și raportă că n'a venit pe câmpul de luptă să stea în spatele frontului.

Ceru insistent să fie trecut în prima linie.

După propunerea comandantului de batalion, care știa cât de bine este pregătit plutonul sublocotenentului Marius, colonelul îi satisfăcu dorința.

Și, iată pe Marius în fruntea plutonului, cât de mândru călca. Ce bucurie, ce față senină avea. In sclipirile ochilor lui plutea ceva Dumnezeiesc. Acum se simțea el om cu adevărat, la datorie, să-și apere țara, să pună în fapte tot ceea ce învățase timp de doi ani in școala militară.

De cu seară își organiză plutonul și-i stabili punctele de reper pentru înaintare. Misiunea sa era să facă o incursiune chiar în noaptea aceea. Dete raportul, însoțit de planul de înaintare, comandantului de companie, apoi se întreținu câteva clipe cu ostașii. Era așa de vesel în seara aceea, ca niciodată.

— De unde ești tu Popa? întreabă el pe unul ce stătea jos, ștergându-și arma.

— Să trăiți, domnule sublocotenent, apoi eu sânt tocmai din Turnu Măgurele.

— Iești însurat?

— Da, domnule am și trei copii.

— Ostașii de mâine ai țării, bravo măi.

Câteva rafale de mitralieră se auziră de undeva de departe; toți își ascuțiră privirile și urechile. Sublocotenentul observă că focurile se auzeau tocmai din direcția lui de înaintare.

— Mă băieți, — zise el — stați jos și mai odihniți-vă; peste puțin timp mergem să facem o vizită prin tranșeele rușilor.

— Da numai să mergem odată domnule sublocotenent—zise soldatul Popa— tare ași vrea să răsucesc gâtul la cățiva.

— Bine mă Popa, să te văd, dar nu mai să nu ți-l sucească ei ție răspunse ofițerul în glumă mai mult ca să-l încerce.

— D'asta să n'aveți teamă Dvs.; uite, trimeteți-mă pe mine și dacă nu v'aduc un bolșevic, să nu mai mă primiți în ploton.

— Ia mai tacă-ți gura, Popa, sări un vlăjgan brunet cu mustața răsucită, da ce numai tu ești în plutonul ăsta? Noi ce suntem?

— Cum, și tu te simți în stare să-mi aduci un bolșevic? Mă bucură că am și eu doi soldați așa cum trebuește, răspunse sublocotenentul.

— Numai doi d-le sublocotenent? strigă restul plutonului, dar noi?

— Și voi puteți să-mi aduceți câte un bolșevic?

— O sută d-le sublocotenent, nu unul.

— Bravo băieți, bravo, știu cât de vrednici sunteți; v'am necăjit numai. Stați că n'a sosit încă ora de plecare; mai avem puțin. Eu vă mărturisesc că sunt foarte mândru că sunt comandantul vostru și vă jur pe tot ce am mai scump, că voi lupta în fruntea voastră până la ultima picătură de sânge.

— Nu, d-le sublocotenent, interveni un altul, lăsați-ne pe noi, că bestiile astea trag mai mult în dv.

— Băiatule, cui e frică de moarte, n'are ce căuta la războiu; eu sunt una cu voi și voi să fiți una cu mine. Și acum e timpul să plecăm. Toți știți ce avem de făcut; nimenea nu dă un pas înapoi în îndeplinirea datoriei, chiar dacă ar fi să murim până la unul. Mergeți încet, nicio șoaptă, niciun cuvânt și fiți atenți la semnalele mele.

Și plutonul împărțit pe grupe porni spintecând întunericul. A trebuit să se culce de zeci de ori, pentru a străbate o adâncime de câteva sute de metri.

Din dreapta parcă se auzea foșnetul ierbii. Sublocotenentul ascuți urechea, sgomotul se auzea din ce în ce mai tare. Acum se distingea parcă și o umbră. Desigur — își zise el — vreo patrulă inamică.

Intr'adevăr, prin dreapta trecură câteva umbre negre și se culcară la pământ, la circa 5 metri. După câteva clipe, neobservând nimic, își continuă drumul.

Ofițerul văzu tăria grupei și trimise pe subofițerul Tudose pentru a o încercui, iar el cu restul plutonului porni înainte. Ajunse în fața poziției inamice, soldații începură să taie rețelele. O umbră apăru din adăpost, se uită în toate părțile și nevăzând nimic, se cobori înăuntru. Ofițerul înaintă până în fața adăpostului pe care-l recunoscu. Santinela rusă se sculă buimăcită de somn și începu să strige. Rușii începură a ieși din adăpost, dar ostașii noștri îi seceră pe rând.

Toată poziția inamicului era pusă în mișcare. Armele trăgeau din toate părțile. Rușii nu știau unde este inamicul, astfel că se băteau unii pe alții.

Marius profită de învălmășeala asta și la un semn se retrase cu plutonul. Misiunea și-o îndeplinise cu succes. Aflase întăriturile inamicului, iar de subofițerul Tudose era sigur că a pus mâna pe patrulă.

Se depărtase mult de inamic; făcu apelul oamenilor; lipseau doi. Cu un oftat pe buze, făcu semn de pornire. Ajuns la companie, raportă comandantului său de ce întărituri dispuneau Rușii. Acesta, îl informă că subofițerul Tudose a adus patrula bolșevică și-i rănit la brațul drept.

Marius se duse repede în adăpost, unde era Tudose, și-i strânse mâna, camaraderește.

— Tudose — zise el — mâne o să pornim la atac, tu ai grije să pleci la batalion, pentru a te îngriji.

— Nu, d-le sublocotenent, răspunse acesta, merg la atac cu dv.

— Dar ești rănit?

— Rana, după cum vedeți, nu e tocmai gravă și chiar dacă brațul îmi este imobilizat, pot trage foarte bine cu mâna stângă și asta nu mă împiedecă cu nimic să vă ajut la comandă.

— Mulțumesc, Tudose, mâine vom fi împreună, și întinzându-i mâna, ieși să-și aranjeze plutonul.

Intinși sub un dâmb de deal, oamenii își ștergeau armele și își curățau ținuta. Discutau între ei diferite lucruri, făceau glume și râdeau.

Marius se întorcea dela companie și se îndrepta la pluton. Din mulțime auzi glasul unuia:

„Foaie verde și-o alună,
Bună seară, mândră bună,
Asta-i seara după urmă,
Când ne iubim împreună".

— Sst, vine d-l sublocotenent.

— Cântați mă, cântați, care ești ăla de-i zici așa bine?

Rușinos, soldatul Nicolae se ridică în picioare și cu ochii în pământ, răspunse:

— Eu, d-le sublocotenent.

— Bine, băiete, stai jos, dar ce foc ai pe inimioară?

— Hei, d-le sublocotenent, ca tot omul, avem și noi pe cineva de care ni-i dor.

— Ești însurat?

— Nu, tocmai când voiam să mă însor, a început războiul.

— Lasă, flăcăule, o să scăpăm și de el.

— Bine ar fi, dar parcă stau pe mărăcini.

— De ce?

— Păi, dacă nu mai pornim odată.

— Mâine, băieți, mâine disdedimineață.

— Mâine? și toți își făcură cruce, bucuroși.

Ziua trecu în glume ca și celelalte. De cu seară apăru și subofițerul Tudose, pe care ofițerul îl puse în situație.

In noaptea asta nu putu dormi nimeni; toți stăteau încordați, așteptând zorii zilei. Se instalaseră pe poziție cu mâinile pe arme și nu așteptau decât semnalul de pornire.

Deodată, ca la comandă, tunurile și armele automate începură a bubui. Era artileria și armamentul ce pregăteau atacul. Tunurile se opriră scurt. Sublocotenentul făcu semn de pornire și tot plutonul porni în salt spre inamic. Armele pocneau din toate părțile. Ici, colo, cădea din când în când, câte un ostaș. Ofițerul vedea cu ochii cum i se împuținează oamenii. Subofițerul observând aceasta, se aruncă cu o mână de oameni asupra cazematei, ce trăgea, trăgea în plin.

Sute de bolșevici ieșiră și-l împunseră cu baionetele.

Sublocotenentul se repezi în mijlocul dușmanului, împungând cu baioneta în dreapta și'n stânga, urmat de bravii săi ostași, care se năpustiseră ca niște uriași.

„Loviți dușmanul, băieți. Inainte", se auzea vocea sublocoteenntului Marius.

Bolșevicii părăsiră poziția și fugeau, urmăriți de focurile ostașilor. Din cazemata vecină vreo treizeci de inși se năpustiră asupra ofițerului. Sublocotenentul se apăra vitejește, trântindu-i la pământ. Dar baioneta se înțepeni într'unul și cinci ruși îl împunseră cu baionetele în inimă.

Sublocotenentul Marius, cu aceiași ochi sclipitori, cu brațul drept săltat în sus și zâmbetul pe buze, căzu la pământ. Era fericit că isgonise pe inamic din poziția sa. De acum se putea odihni în pace, știind că victoria va fi a noastră.

Serg. major,
ILIE POPESCU MALDAR

Camaraderie dincolo de mormânt

Populația unui oraș pe Marea de Azov începe, încetul cu încetul, să se adapteze la destinul său. Pe străzi răsună pasul milităresc al voluntarilor ucraineni, care poartă cu mândrie uniforma germană și execută cu mult zel ordinele instructorilor germani, spre a activa în curând la apărarea patriei lor. Femeile din orașe și sate au schimbat hainele lor groase de iarnă cu rochi de vară ușoare și colorate, și chiar numai prin aceasta totul face o impresie mult mai prietenească ca în timpul iernei.

In centrul orașului se află un parc verde. Chioșcul de limonadă dela intrare și-a deschis iar ferestrele. Femei și bărbați sunt ocupați să aducă iar în ordine parcul pustiit. Ici-colo mai înfloresc câteva flori și anul acesta se va lucra numai la înlăturarea gunoiului și la stârpirea buruienilor care au răsărit din belșug. Pe bănci soldați germani și români stau la soare, copii dau ocol acestor bănci spre a ridica mucurile de țigări aruncate... Totul e calm și scăldat de lumina soarelui.

In această insulă verde din centrul orașului, dăm deodată de un petec mic de pământ aranjat cu îngrijire și îngrădit. Printre florile albe, roșii și albastre se ridică cruci de fier în forma crucii de fier germane. O piatră netedă, care poartă de asemenea emblema germană de onoare, se află la intrarea unui mic cimitir de eroi.

Citim nume și numerele regimentelor. Aci, lângă un caporal german zace un ofițer român. Colo, lângă un subofițer S. S., unul din bravii unui regiment de dorobanți. Uniți frățește, ca în luptă, odihnesc soldații germani și români, așezați aci pentru somnul din urmă și ne povestesc, chiar după moarte, despre o mare camaraderie de arme, care pe câmpurile de luptă au putut sărbătorii mari succese comune. De departe se aude vuetul mării. El cântă eroilor un cântec veșnic de glorie și de splendoare, fiindcă ei au murit unul lângă altul, spre a da vieață unei Europe Noi.

FRANZ HEMPELMAN

Legea noastră

Când inamicul secular,
Ne rupse țara sfântă,
Români, cu brațe de stejar,
Porniră'n luptă cruntă.

In vine-au sânge de Roman,
Mândria noastră veche,
Ce-l moștenim dela Traian,
Viteaz fără pereche.

Aveau o lege din strămoși,
O lege, a noastră, sfântă,
Pe care au scris-o glorioși.
Plăeșii noștri'n luptă.

Când dușmanul va îndrăsni,
Să ne știrbească glia,
Cu toți, atunci, vom „năvăli",
Să „ne-apărăm" moșia! ..

Ei coborîră din Carpați,
Ca Oltul iute și spumos,
Cu toți, porniră ne'nfricați,
Pe drumul vechi și glorios.

Lovind, în inimă dușmanul,
Sburat-au către Răsărit,
Stingând în pieptul lor aleanul,
De neam ce fuse umilit.

In veac va preamări legenda,
Avântul lor, care a trezit,
Mândria noastră strămoșească,
De neam în veci nebiruit.

Cap. GEORGESCU PETRE

Pionerii la asalt pe Doneț

Tânărul sublocot. Stanciu Sebastian, cu serviciul într'un regiment de căi ferate în Țară, se cere voluntar pe front. Este repartizat la batalionul de pioneri al maiorului Săvescu, de pe lângă istorica divizie bănățeană. Ajuns aci, pe vreme de iarnă întârziată, își exprimă dintr'un început dorința să i se dea un ploton de pioneri de asalt din prima linie, pe care-l și primește îndată.

Tânărul sublocotenent își apropie sufletește soldații, făcându-i prieteni de l-ar urma și într'un asalt împotriva dracilor din iad. In aparență îți face impresia unui copil; în adâncurile privirilor lui clocotesc însă multă energie „Lică" — așa'l alintă cei dragi — în vâltoarea luptelor nu mai e „Lică", acel copil bun, blând veșnic cu lumina unui zâmbet pe buze, ci un uriaș încruntat, încleștat pe vieață și moarte.

L-am însoțit într'o incursiune în liniile inamice pentru distrugerea unor cazemate, pe la sfârșitul lui Aprilie 1942; l-au văzut toți în ziua de 20 Mai 1942, la atacul fortificației Nowo-Uplatnoje.

Această localitate dispune de un sistem de întărituri, formate din cazemate puternice.

Sublocot. Stanciu Sebastian primește ordin dela comandantul regimentului de infanterie, în sprijinul căruia se află plotonul de pioneri, să deschidă drum infanteriei prin crearea unei breșe în rețeaua de sârmă ghimpată inamică și distrugerea unei cazemate.

In zorii zilei de 20 Mai începe atacul, după o pregătire masivă de artilerie. Infanteriștii fac minuni de vitejie. Primele linii sunt cucerite. Dar din cazemate și adăposturi pornesc noi valuri de bolșevici care contraatacă în masă, neținând seamă de pierderile sângeroase ce le au. Lupta e crâncenă.

Plotonul de pioneri, în cadrul companiei 10, participă la lupta infanteriei cu tot elanul. Și românii și bolșevicii înaintează unii spre alții, încet, încet cu târâri de șarpe. Iată-i gata să se repeadă unii asupra altora. Privirile lor se întâlnesc, apoi se opresc pe sclipirile baionetelor. Rușii au uitat însă că lupta la baionetă e lupta românului! Cu toată superioritatea sa numerică, inamicul se retrage sângerând în cazemate.

De dimineață, lupta continuă fără răgaz. La ora 17, linia de atac a infanteriei noastre se apropie de viziunile vrăjmașului. Cazematele dușmane par a fi vulcane uriașe prin care țâșnește toată lava de foc din centrul pământului asupra piepturilor oțelite ale Moților, Oltenilor și Bănățenilor din regiment. Acest foc ucigător pironește la pământ pe ai noștri.

Sublt. Stanciu Sebastian, în fruntea plotonului său, își dă seama că o oprire în fața cazematelor poate produce pierderi incalculabile, mai ales că se așteaptă dintr'o clipă într'alta ca locul lor să fie reperat și de bradt-urile dușmanului.

La câteva sute de metri, în spate, la postul de comandă al regimentului, generalul comandant al infanteriei, împreună cu statul său major și comandantul regimentului, privesc cu binoclurile momentul critic al luptei. Deodată, lentilele binoclurilor prind silueta unui tânăr ofițer în ploaia de gloanțe, ca o vedenie impresionantă, strigând din toate puterile să fie auzit de toți luptătorii români:

— Inainte, camarazi, înainte! După mine, toată lumea!

Capetele ofițerilor și soldaților din linie se ridică în sus.

— Să fi înebunit acest om? se întreabă în cugetele lor.

Dar nu, nu e nebunie fapta și nici omul nebun! E tânărul sublt. Stanciu Sebastian. Oamenii din ploton îl urmează... Echipa de asalt, compusă din caporalul Băloiu Ion și bravii soldați Ezdeci și Rotaru, se află în spatele ofițerului, la doi pași de el.

Sublt. Stanciu, urmat de echipa de distrugere de pioneri, înaintează sub focul inamic, până'n imediată apropiere a rețelelor de sârmă. Linia infanteriei urmează pe ofițer care, în plină înaintare, prin gesturi și strigăte energice, repartizează sectoare și indică obiective de bătut, grupelor de infanterie ce-l urmează.

— „Să-l urmăm!", — sunt gândurile ostașilor, electrizați de curajul ofițerului pioner.

Ajunși la obstacolul de sârmă ghimpată, sublt. Stanciu dă ordin caporalului Băloiu să introducă încărcătura alungită de 16 kilograme explosiv sub rețeaua de sârmă.

— Infanteria să tragă intens asupra cazematelor, ca să putem opera! — se aude vocea ofițerului pioner.

Potop înfricoșător de gloanțe curge asupra crenelelor vrăjmașe.

Inamicul sfidează totuși și el moartea. Trage... Soldatul Ezdici lovit mortal, înțepenește cu mâna pe sârmă. Șase alți camarazi cad răniți din bravul ploton. Sanitarul fruntaș Pârvulescu îl târăște în zona de siguranță, împreună cu trupul camaradului Ezdici. Un obuz greu inamic cade la câțiva pași de ofițeri și grupa de asalt.

Explozia încărcăturii de trotil de 16 kilograme ar fi prins în raza ei ucigătoare și pe cei ce o mânuiseră, dacă n'ar fi groapa în care sar să se adăpostească cu toții. Obuzul vrăjmaș a procurat craterul de protecție...

O detunătură formidabilă. Spintecătura de 20 metri deschide calea pionerilor și infanteriștilor care încep o mișcare de învăluire a cazematei din față.

— „Uraa", — strigă pionerii și infanteriștii, dând năvală prin trecătoarea plotonului de asalt ca un șuvoiu după ridicarea zăgazului.

Sublt. Stanciu continuă să înainteze în fruntea oamenilor săi. Ajuns în fața cazematei aruncă 2 grenade fumigene care o învăluesc în fum. Vederea trăgătorilor inamici este blocată; caporalul Ciocan Sabin are posibilitate, împreună cu fruntașul Zeidess Ion să pună, în fața crenelei o încărcătură de 5 kg explosiv.

... Explozie... Cazemata se prăbușește. De sub dărâmături, apar 17 ruși. Cei ce se află în adăposturile din apropiere se predau și ei.

Drumul infanteriei a fost deschis, prin bravura voluntarului sublt. Stanciu Sebastian, ajutat de pionerii din plotonul său de asalt. Acțiunea plină de avânt a ofițerului pioner este răsplătită cu elogii de generalul care-i urmărise întreaga acțiune cu binoclul dela postul de comandă al regimentului.

Patria recunoscătoare, prin conducătorii ei luminați i-a împodobit pieptul de erou cu ordinul „Mihai Viteazul". Gradele inferioare au fost cinstite cu înalta decorație „Virtutea Militară".

Soldat român

Soldatul român cu sufletul viteaz și neînvins
De veacuri aperi țara și sfintele-i altare
In inima ta, focul credinței e nestins,
Deapururi stând de pază la vechile hotare.

Mereu, cu simțimântul înalt al datoriei
Și-al dragostei de țara lăsată de străbuni
Tu porți, adânc, în suflet, icoana României
Și nu te înspăimântă nici neguri, nici furtuni.

Când patria iubită cu glasu-i sfânt te cheamă
S'o aperi de puhoiul dușman, năvălitor,
Tu te avânți în luptă, senin și fără teamă
Cu Dumnezeu în cuget, mereu biruitor.

Soldat român cu suflet viteaz și neînvins,
Cu braț de fier purtându-ți stindardul strămoșesc,
In candela credinței lumină ai aprins,
Să stea de veghe pentru tot neamul românesc.

DIMITRIE ALBOTA

Ostașii români și germani construind un pod în Caucaz

Un erou: Sergentul Pantea Florian

Inalt, spătos, bine făcut; tăcut și calm în acțiuni. Fecior crescut în largul zării, aplecat pe coarnele plugului sau învârtind hora în Duminecile senine. Așa l-am cunoscut. Cu mâinile vânjoase învârtea ca jucării coasa și pușca.

Era ziua de 5 Octomvrie 1941, Dumineca dimineața. Soarele a răsărit din îndepărtatele zări ale Mării și poleiește cu aur zidurile Odesei, câmpia și undele Mării Negre, dându-le sclipiri de oțel. Cerul e senin ca sticla. Soldații stau în tranșee. Peste tot tăcere. Au amuțit o clipă și gurile de foc și glasul omenesc. Toți privesc soarele ce se înalță pe treptele cerului.

Undeva acasă, în atâtea sate din plaiuri românești răsare tot acest soare. Și tot așa poleiește case, sate, dealuri și munți.

Sergentul Pântea, stă așezat în groapa lui. In dreapta și stânga oamenii din grupă. Și el ca toți ceilalți, se uită la soarele care răsare atât de frumos.

S'a pomenit din somnul apucat în zori, vesel. Se făcea că era acasă. Și era primăvară. Ieșise la arat. Toată livada era numai floare. Prânzul, învelit într'un ștergar alb, îl adusese Niculae băiatul lui. L-a ridicat în brațe, mare-mare și l-a sărutat pe obrajii îmbujorați... Când s'a trezit era brațele desfăcute ca pentru îmbrățișare. S'a uitat buimăcit în jur.

In locul livezii înflorite și a plugului cu boi, pe costișa din față e linia inamică, de unde toată ziua isvorăște moarte.

A tresărit o clipă. Liniștea ce domnește peste tot, îi aduce din nou în apa lină a sufletului.

Se vede acasă — copil, alegând sglobiu pe haturi — fecior în horă, și în sfârșit, gospodar așteptând primăvara să înceapă altă horă pe câmp și ogoare.

Apoi, în dumineci, cât de frumos trag clopotele în turla bisericii! Și azi e dumineca. Acolo, aceleași clopote vor răsuna peste sat. Ce frumos va fi acolo, pe vremea asta...

Un agent se târăște pe brânci. Răsufla din greu. Tot o năduşit de oboseală. Aduce un ordin urgent: Grupa 1-a din plot. 1-iu va porni imediat la atac!

Sergentul are o presimțire. Cu toate astea, peste câteva minute va trebui să fie departe. Se dă semnalul de înaintare. Sunetul ascuțit al fluierului, i-a scos din gropi și în pas viu, pornesc, cu ochii țintă la liniile inamice. Orice mișcare ar fi fost peste putință să le scape.

Se apropie de muche și niciun foc dela inamic. Parcă e un făcut. De bună seamă, inamicul a luat-o la fugă. Cu atât mai bine.

După muche, un lan de grâu netăiat. Pătrund în el. Lanul le împiedică mersul. Au trecut pe culmea dealului și înaintează încă prin flanc.

Deodată, din dreapta, de pe calea ferată și din stânga, din pâlcul de pădure un părăit des de mitraliere și zeci de guri de foc, încep să întindă o pânză de foc, înaintea și în urma lor.

Intr'o clipă s'au făcut una cu pământul. Gloanțele piuie și cad în dreapta și în stânga, așa cum stropii florilor cad pe pământ. Se trage ras cu pământul.

Trecură prima linie inamică și intraseră în fața liniei a doua. Li se întinsese o cursă. Trebuia căutată lupta sau moartea eroică.

„Inainte! mereu înainte, băieți! Cine va avea zile va scăpa! Cu Dumnezeu, înainte!".

Soldații își face cruce. Doamne-ajută! Toți se ridică. Gloanțele se întețesc. Zgomot asurzitor, praf și fum! Nu se mai aude la doi pași. Printre toate se aud vaete.

Sergentul Pântea Florian nu-și mai vede oamenii. Dar cap. Rotaru e lângă el și fug salturi dese, tot mai dese. Nu pot trage. Paele de grâu le taie vederea. Glasul sergentului se amestecă cu glas de tun, mitraliere și gemete.

„Haideți băieți, Haideți băieți"!

Cei care au rămas se adună în mers, se strâng unii către alții, grămadă, se împrăștie apoi. Și cad, cad mereu. Au rămas trei.

Printre ei, sergentul Pântea e sănătos, neatins. Dar acum tot focul e concentrat asupra lor. Sunt acum la câțiva pași de liniile rusești.

Deodată sergentul Pântea simte o fulgerare prin piept. Sângele țâșnește cu putere. Mai face câțiva pași. Picioarele i se înmoaie deodată și cade cu fața la cer.

„Inainte băieți! Caporalul Rotaru să ia comanda"...

A rămas întins pe pământ, în lanul de grâu. Simte prin tot trupul o căldură și o piroteală. Se simte bine. Prin minte îi fulgeră crâmpee de vedenii. Vede casa copilăriei... Acasă, nevasta desmeardă pe Niculae. I-a văzut și azi-noapte... Era așa de bine la plug...

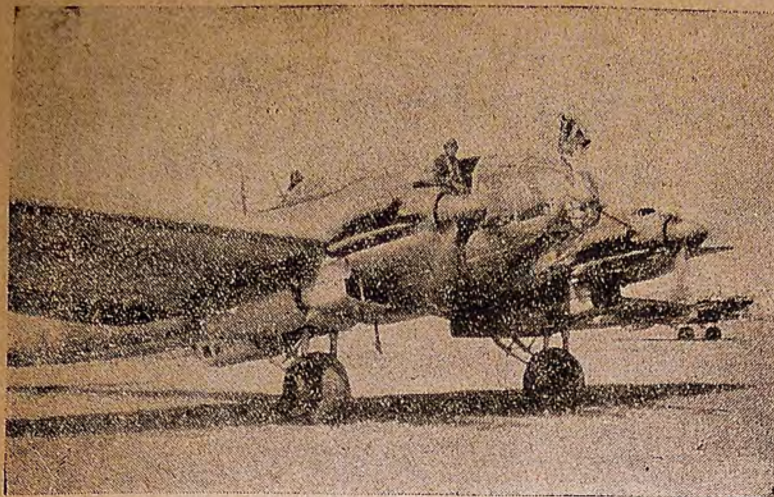
Pe cer, soarele s'a înălțat sus de tot. Cât va fi ceasul! Trebue să fie douăsprezece. Da. E la amiază. Auzi cum trag clopotele!.

Din ce în ce puterile îi slăbesc. Nu se mai vede decât ca prin sită. Totul pare învelit în ceață. Soarele se vede acum departe, foarte departe. Și azi e duminecă... Undeva, departe, se joacă hora. Se aude lăuta tare, apoi încet, tot mai încet. Dece cântă așa de încet Petre? Să cânte mai tare"!.

Ochii i-au rămas privind spre cer, gura deschisă, mâna înghețată pe armă. Sergentul Pântea Florian, murise pe linia inamică.

Slt. reg. DUMITRU COLȚEA

Avion românesc așteptând semnalul de decolare pentru misiunea de bombardament

Din isprăvile A. C. A-ului românesc pe frontul de Est

In dimineața zilei de 11 Iunie, secțiile I-a și a IV-a din baterie, se găseau în obișnuita lor veghe, pe poziție. Exact la ora 5, când soarele se ridicase de trei suliți la răsărit — așa îmi povestește sergentul major Stănculescu — cinci avioane Rata vin să mitralieze coloanele ce erau în curs de sosire și cantonare în satul Budinowka, sunt primite cu foc puternic dela distanță și forțate să ia altitudine.

Peste câteva ore, alte două secții primesc ordin să facă protecția unui pod, pe șoseaua Mariupol.

La ora 16,30, douăsprezece avioane de vânătoare și asalt apar la orizont, venind peste mare, cu vădită intenție de a lovi coloanele ce erau în mers pe șosea.

Secția I-a era comandată de sublocotenentul Bâlă Mihai, iar secția IV-a de sergentul major Stănculescu Constantin. Cum se apropie cei 12 sburători dușmani, piesele ambelor secții deschid focul asupra lor.

Văzând aceasta, avioanele renunță la coloane și fiindcă vor să termine cu aceste cuiburi de A. C. A., care îi supără în misiunea lor, se decid să vină, cu toată puterea asupra lor. Atacă în forță, mitraliind. In jurul amplasamentului se ridică nouri de praf, răscolit de gloanțele trasoare și explozive. Tot în același timp zeci de grenade sunt aruncate în sus, dar care spre hazul celor dela piese, cad în Mare sau pe plaje, scufundând o biată barcă de pescar.

Gluma însă se îngroașe... Cei 12 bolșevici se împart, atacând în monom, cu picaje din două direcții, astfel ca focul lor să fie mai ucigaș și mai zăpăcitor.

Mitraliorii noștri dela piesele duble de 13,5 nu se lasă intimidați, își împart focul, țintind dușmanul în ambele părți. In jurul lor se sloboade iad de foc. O coloană de cavalerie română în marș, coloane auto-germane, se pot camufla între timp și de după care ofițerii urmăresc acest drăcesc joc al morții, cu gândul la cei 30 de viteji, care înfruntă bărbătește pe dușmanul ce coboară vertiginos dela 1.500 de metri până la 150, sloboade benzi de cartușe și urcă, fiind urmat de altul. Credința celor puși la adăpost e sinceră:

— Nimic nu va mai rămâne din cele două secții!

Dar, servanții și trăgătorii lucrează, întâmpinând atacul cu jerbe de foc.

Altul urmează, dar e primit și el cu foc de altă piesă; avionul se depărtează cu mișcări nesigure. Ceilalți văzând soarta tristă a camarazilor, se lansează cu mai multă furie... Dar soldatul român nu se sperie... Lupta l-a înfierbântat și privește moartea, acționând cu un calm care uimește, căci se constată în felul cum fruntașul Donose Gheorghe și soldații: Petcu Pavel și Crețeanu Gheorghe, își vorbesc acum. Trag de „mama focului" — „Trage, Gheorghe, frate.... 'nezeul lui, că nu chică", așa încurajează moldoveanul Donose pe teleormăneanu Gheorghe, căruia i se roșiseră țevile. Și, Gheorghe, trage. Trag și ceilalți... Trag și cu armele... Și, rezulatul: mai cade un rus și mai pleacă altul, clătinându-se. De 20 de minute se duce un iureș turburător... Dar elanul dușmanului scade și ultimul avion o ia din loc, pe unde a venit, urmărit de gloanțele ostașilor din amplasamente.

Deodată liniștea se așterne și în jurul secțiilor se prelinge praful și fumul ierbii de pușcă înecăcios. Din gropile lor, servanții se privesc unii pe alții, se pipăe, și, constată că toți sunt neatinși. N'au încă curajul să se strige. E atât de stranie liniștea acum, că parcă se așteaptă la un desnodământ nefiresc.

Lupta s'a încheiat. Dece? Parcă amenința să nu se mai sfârșească. Douăzeci de minute de iad păreau că durează de o veșnicie. Din ascunzișurile lor apar ofițerii și soldații, români și germani, cercetază să vadă pierderile. O ambulanță germană se apropie să ridice morții și răniții. Dar toți rămân uimiți. E de necrezut ca în acest potop de foc să fie scăpat cineva teafăr. Și totuși așa este. Toți îi privesc admirativ. Ei însă modești, fac socoteala la numărul de lovituri trase. Și, într'adevăr, au tras cu sete... 4.831 proiectile perforante; 418 proiectile trasoare și 680 lovituri de armă, în 20 de minute.

S.

LOCOTENENTUL MIRCEA CONSTANTIN

Fiu de preot ardelean din Munții Apuseni, care din visul unirii Ardealului cu Vechiul Regat, își făcuse însuși țel al vieții, luptând pentru luminarea și ridicarea țăranilor, își petrece copilăria în apropierea Brașovului, într'o atmosferă de curat naționalism, până la isbucnirea răbzoiului de întregire a Neamului, când tatăl lui, preotul Nicolae, moare, înaintea împlinirii visului tuturor Românilor, de peste carpați, în urma prigoanei dușmane.

Născut și crescut în această atmosferă ofițerul de mai târziu, Mircea Constantin, își face un crez din dragostea de țară și împlinirea datoriei. Imbrățișează cariera militară cu toată ardoarea și nicio oboseală, niciun sacrificiu, nu-l poate abate din drumul lui, dintre ostașii lui dragi, pe care i-a iubit ca nimeni altul. In primii ani ai carierii, veneau la el la regimentul brașovean, recruți din cele patru colțuri ale Ardealului. Câte unul mai sfios îi ieșea înainte întrebându-l: „Dv, sunteți d-l sublocotenent Mircea? Apoi, mă rog să mă luați la dv, în companie, că mi-a spus bădița Toader al lui Vasile, că tare mai sunteți cumsecade și bun cu recruții". Atât de dragi îi erau soldații lui, că și timpul liber tot lor li-l dăruia: la Brașov, trei ani dearândul duce în fruntea tuturor echipele de soldați la concursurile de skiuri, isbutind să-i claseze printre primii câștigători de premii sportive pe recruții instruiți de el în frumusețea sporturilor de iarnă.

Este avansat locotenent și mutat la un regiment din Oradea-Mare. Familia de mult nu-l mai are lângă ea, decât în mici permisii de câteva zile, datoria răpindu-i chiar și timpul liber. La începutul anului 1939, dornic de a ști cât mai mult și a fi cât mai folositor în cariera lui, se înscrie la școala de observatori a aviației de bombardament. De aci este chemat urgent pe zonă, în cazematele de pe Granița de Vest, unde stă zi de zi, un an și câteva luni. Comandant al unei companii de mitraliere, face din băeții lui lei. „Mamă, cu băeții mei merg până dincolo de zările albastre, sunt extraordinari, mamă dragă", spunea despre ostașii lui despre care nu contenea a povesti în fuga celor 2—3 ore de răgaz, pe care și le permitea din când în când, venind acasă. Intra în casa măicuții lui —întreagă și vie—toată „zona" din Dobra și Marghita Satului-Mare..... Dar vine dezastrul. Satul-Mare nu mai este al nostru și Mircea este trecut definitiv ca ofițer observator la o flotilă de bombardament.

Aci îl găsește 22 Iunie. In noaptea aceea la ora 3 face primul sbor deasupra Basarabiei, bombardând obiectivele dușmane. De atunci, misiune după misiune, este dusă la împlinire cu succes. Obiectivele sunt atinse unul după altul. In noaptea de 3 August, într'o Duminecă, sosește cu un avion venind dela Bug, cu un camarad, pentru câteva ore acasă. Povestește minuni. E fericit, parcă nu mai are nimic comun cu cei care nu știu ce'nseamnă să sbori, să lupți. Este propus pentru decorare. Douăzeci de misiuni isbutite în plin și nicio sgârietură la avionul lui. Pilotul e o minune de dibăcie și avioanele de vânătoare conduse de tineri și curagioși aviatori, păzesc avioanele de bombardament. „Nu aveți nicio grije de mine. Sunt sigur că nu mi se va întâmpla nimic. Pe mine Dumnezeu mă apără ca să pot sbura peste alte meleaguri românești". Vin scrisori scurte lapidare: „Sunt perfect sănătos, o duc foarte bine. Vom termina în curând, va fi o victorie nemai pomenită, mă voiu feri dar... *„îmi voiu face datoria așa cum îmi dictează sufletul"*.

Și sufletul, i-a dictat să ia locul unui camarad absent, în ziua de 2 Septemvrie, să sboare deasupra Odesei, unde, la întoarcere, barajul de foc bolșevic să-l doboare din înaltul văzduhului, pe pământul Transnistriei.

Ostașii din Flotila II Bombardament, ultimii lui ostași, pe care încă în primăvara 1941 a cerut permisiunea de a-i instrui în timpul liber, își vor aduce aminte de blândul locotenent Mircea, cum îi ziceau ei, care le-a făcut în dar o minge mare de footbal și bocanci speciali, împărțindu-i în două echipe de jucători și învățându-i toate regulile jocului, pentru ca instrucția să li se pară mai ușoară și vieața de ostaș mai frumoasă.

„Când în ziua de 2 Septemvrie, s'au întors avioanele din misiune, fără d-l locotenent Mircea al nostru — spunea unul dintre ostașii dela Flotilă — l'am plâns și l'am jelit noi soldații ca pe un frate mai mare al nostru; era pâinea lui Dumnezeu și parcă îl așteptam mereu să vină înapoi".

Și nu sunt ei singurii care-l așteaptă încă pe Mircea: o mamă nemângâiată pe veci și îmbătrânită înainte de vreme și ceilalți „ai lui" așteaptă minunea care să-l readucă pe Mircea din zările albastre.

E. C.

2 Septemvrie

E-o mare de flăcări și sânge și vaer,
cad bombele ploae'n sinistrul lor cânt,
ai crede, infernul se sparge în aer
sau iadul turbat s'a deschis pe pământ.

E 2 Septemvrie, vifornit'ai mare,
pe sus avioane, vin stol bâzâind
să'mprăștie moartea și chinuri și jale,
să-și apere Crucea, să'nvingă murind.

In frunte e Mircea, Comandantu-Escadrilii,
cu ochii de vultur, voință de leu
ce nu înțelege să lase pieirii
o Țară, un Rege și un Dumnezeu.

Urmează Anițoaia Dumitru, pilot,
Vâlcu Ion și sergentul Dumbravă,
însuși Ștefănescu'i cu ei peste tot,
toți ca unul singur, porniți pe ispravă.

Ce aprigi, ce mândri, acești buni amici
în hora de gloanțe și moarte s'au prins
și'n ziua de 2 Septemvrie cei cinci
cu zâmbet pe buze, murind, au învins.

M. O.

Sublocotenentul de rezervă Nicolae Slavinschi

La 19 August 1942 se împlinește un an dela căderea eroică pe frontul dela Mihailovka, în regiunea Odesei, a subll. rez. Nicolae Slevinschi.

De statură mică, bine conformat fizicește, păr bogat aruncat peste cap, doi ochi căprii și mici, vioi și copilărești, o gură blândă, gata mereu pentru un zâmbet, Nicolae Slavinschi era pildă de bunătate sufletească și de camaraderie.

Ocuparea brutală a Basarabiei l-a îndurerat și l-a cuprins — n'o putea accepta — nu putea să admită ca provincia în a cărei capitală își făcuse liceul, să fie smulsă României. Prezența forțelor judeo-bolșevice pe malul stâng al Prutului, atât de aproape de locurile dragi ale copilăriei sale, constituia o sfidare și o amenințare.

Ii clocotea sângele în vine, iar pumnii adeseori i se strângea. Aștepta ziua socotelilor, aștepta ziua răzbunării. Și într'o dimineață de vară, deosebită par'că de celelalte, seninul cerului a început să cearnă porumbei de hârtie, care, de astădată, anunțau începutul războiului, al războiului sfânt.

In carnetul său stă scris: „22.VI.1941. războiul cu Rușii a început. De dimineață avioane române și germane străbat văzduhul românesc. Umilințele din anul trecut vor fi răzbunate".

De acum începe seria faptelor mari, dar și a grelelor încercări. Ia parte la toate luptele. Mitralierele plotonului său împarte moarte în rândurile bolșevicilor. Primește misiuni grele, pe care însă le duce la bun sfârșit. Soldații îl iubesc, iar șefii lui îl privesc cu încredere și cu admirație.

....Dar la 19 August, la un atac schija unui proiectil de brandt îl rănește greu. „Grav rănit la 19.VIII.1941". cum scrie el însuși în notes-ul său, desigur în timp ce sângele îi curgea din belșug din rană, este transportat la spitalul „Sf Spiridon" din Iași, unde, după două zile de chinuri martirice, închide ochii pentru totdeauna.

Pe patul de spital, gândul îi este senin: și-a făcut datoria. A dat totul patriei: idealuri, tinerețe și sânge, deși atât cât a fost în vieață, n'a avut nimic dela ea. Pe oameni i-a privit și tratat cu blândețe și bunătate, cu toate că mulți -iau arătat și ură, care l-au făcut să sufere mult. Moare prea de vreme, dar cu conștiința împăcată.

Dormi în pace, Nicolae Slavinschi! Oștirea română și cea germană vor birui. Jertfa ta este chezășia victoriei lor.

Cap. t. r. **EUGEN HARIGA**

PAGINA Veselă

Scrisoare de pe front

Scrisă'n ţara rusului
Ard-o para focului,
E condusă de Stalin
Plină de jale şi chin.

Nu-i ca ţara Românească
Frumoasă ca o crăiasă,
Toată lumea-i mulţumită,
Nu-i ca aici chinuită.

Nu au haine, nici bucate
Numai case dărâmate,
Câmpul este nelucrat,
Biserică n'au în sat.

Dacă vrei să te opreşti,
Nicio umbră nu găseşti,
Apă nu-i, fântâni puţine,
Ardă-te-ar focu Staline.

Ce frumos este la noi
Cântă cucu în zăvoi,
'Aici de când am venit,
Cucu nu l-am auzit.

Plut. maj. COSTACHE MARIN

Glume

Mitică

Mitică a oprit un lăptar şi-i zice:

— Ascultă, bădie, dă-mi un kil de lapte.

— Păi, conaşule, laptele nu se cântăreşte, se măsoară.

— Dă-mi atunci o jumătate metru de lapte!

La şcoală

— Care este vremea cea mai potrivită pentru culesul merelor?

— Atunci când stăpânul lor nu e acasă!

Deştept

— Tăticule, de ce nu vorbesc peştii?

— Cum o să vorbească? Tu ai deschide gura dacă ai fi sub apă?

Scoţianul

— Un Român îşi pierde tot părul din cap. Atunci ce face? Cheltuieşte o mulţime de bani pe leacuri pentru creşterea părului, dar în zadar.

Să admitem însă că ar începe să chelească un Scoţian. Ce face el? Işi vinde imediat pieptenele şi peria de cap şi are câştig.

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Putinei Judeţu Teleorman Pân Gara Salcia
Neaţă al Nostru Drag
Află dăspre Noi pă păntem bine sănătoşi graşi
şi frumoşi ceace îţi dorim şi Matale şi tare ne
bucurăm când îţi primim odată pă săptămână
epistoliile Aflarăm dăn ele că eşti
acu pă Apă şi eşti Marinal şi toată
Zilulica mănânci icre dă baboi dăn
ăla mare dă îi zice Morunu Mă Neaţă
no fi dragă icre că icrele e albe ori
măsline drăguţule da nu ştii Mata
Paie pă la noi a fost Ziua ostaşului şi
am dăt lână cu toţi ciorapi flanele şi mănuşi
şi cojoace pentru fraţiii Matale dăcolo.
Io am dat toate flanele şi cojoacele fo patru
asa că la iarnă o să cam dârdâim Da las
să dârdâim mai bine noi acilea la adăpost
dăcât să sufere dă frig ostaşii noştrii viteji. Aşa e Neaţă
dragă? Io oi pembla la iarnă cu pătura în spinare da ei
care ne apără trebuie [redacted] să fie bine îngrijiţi
şi feriţi. Dacă mai scoci niste lână [redacted] dăla oi şi toată
ziua acu fac ciorapi şi mănuşi să poate se mai
face o zi a Ostaşului.
A matale soţioară şi al matale ficior
Mariţica şi Neţişor

Cântec de pe front

Ce mai jale şi amar
A căzut şi Krasnodar,
Dacă merge aşa în şir
Bem noi votcă în Sibir,
Ileano...

Măi Staline vrai un chef,
Să o ştergi din Kuibişev,
De nu te-i lăsa blajăn,
Chiar Moscova o luăm,
Ileano...

Dar'ar bunul Dumnezeu,
Să ne scape de tot rău,
Mareşalul să trăiască,
România s'o mărească,
Ileano...

Intrecere

Doi exploratori îşi povestesc impresiile:

— Când am fost de curând în India, spune unul, am descoperit un neam de oameni extraordinar de înalţi. Erau atât de uriaşi, că nu le puteam atinge capul decât dacă se aşezau în genunchi.

— Asta nu e nimic, asigură celălalt. In Africa Centrală am dat peste un trib de negri, care erau atât de negri, încât ca să-i văd, trebuia s'aprind un chibrit.

Creşterea părului

— Unchiule, dă-mi şi mie câteva picături din leacul d-tale pentru creşterea părului. Mi-a căzut aproape tot părul din peria de dinţi.

Neaţă camuflat

— Unde o fi Neaţă camarazi?

Soacra

— Ce zici, doctore, va trăi sau nu, soacra mea?

— Incă nu mă pot rosti, domnule. Are o constituţie atât de puternică, încât rezistă la toate medicamentele!

Răspuns

Profesorul: Cum se numeşte un om care stă toată ziua în cârciumă?

Elevul: Cârciumar!

Veste

— Am să-ţi dau o veste Nuhăm
Să rămâi pe loc tâmpit.
In Egipt englezii noştri
Este.., dar s'au isprăvit.

Cugetare de găină

— „Ce înseamnă vieaţa?" zise bătrâna cloşcă, rezemându-se de coteţ. Eri ouă, azi pui, mâine puf de perne!

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Am pus mâna pe-o elice, de bombardier ciolovec! Trebuie neapărat s'o motorizez pe Mariţica! Nu mai merge cu lopeţi şi pace!

— Am şi un coş de sobă şi când m'or vedea ciolovecii o să creadă că Mariţica e vapor!

— Trebuie să suflu din pipă la gura coşului ca să iasă fum! Dar degeaba! Stau pe loc că n'am motor!

— Aha! Găsii şi motorul! Acu Mariţico eşti motorizată deabinelea.

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

MAIESTATEA SA REGELE MIHAI I a primit la Castelul Peleş din Sinaia pe ofiţerii invalizi şi răniţi germani şi italieni, veniţi la noi ca să-şi petreacă concediul.

După plecarea dela Castel, ofiţerii germani şi italieni au depus o coroană la cimitirul Eroilor din Sinaia, apoi au mers la cripta unde se află inima Reginei Maria, depunând o jerbă de flori.

MAIESTATEA SA REGINA MAMĂ ELENA, insoţită de d-l profesor Mihai Antonescu, Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, a vizitat săptămâna trecută spitalul Z. I. 415 din Sinaia. Suverana a stat de vorbă cu fiecare rănit în parte, căutând să le uşureze durerile prin vorbe de mângâiere, în timp ce d-l profesor Mihai Antonescu le-a împărţit cărţi, ţigări şi dulciuri.

D-L MAREŞAL ION ANTONESCU, s'a înapoiat la Predeal acum o săptămână cu trenul automotor. Călătorii din gară au făcut o frumoasă manifestaţie Conducătorului Statului.

D-L MINISTRU AL APĂRĂRII NAŢIONALE a inspectat în zilele de 25, 26 şi 27 August trupele de pe front de sub comanda d-lui General Dragalina, constatând o bună stare morală la trupe.

SOLDAŢII UNUI BATALION de pionieri din Corpul II Armată au donat întreaga lor soldă pe luna Aprilie, în total 36.540 lei, pentru ajutorarea soţiei şi copiilor sergentului Mustaţă, căzut pe câmpul de luptă. De asemenea au dat şi solda pe Iunie a. c., în valoare de 44.640 lei, spre a fi dăruită soţiilor a încă doi camarazi morţi la datorie.

Iată un exemplu nespus de înălţător şi frumos.

POTRIVIT dispoziţiunilor Ministerului Culturii Naţionale, toate şcolile se vor deschide la 28 Septemvrie.

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ a avut loc la cazarma Ghencea din Capitală sfinţirea troiţei, în amintirea eroilor radiotelegrafişti, căzuţi la datorie, în războiul sfânt din 1941.

REGIMENTUL 9 VÂNĂTORI de Gardă, care îşi are sediul deocamdată într'o localitate din Ţară, şi-a cinstit ostaşii căzuţi în Basarabia şi Transnistria, printr'o înălţătoare sărbătoare, la care au luat parte şi un grup de ofiţeri germani.

MONITORUL OFICIAL Nr. 202 din 31 August 1942, publică noua lege asupra înaintărilor în armata de uscat.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta) şi „Ora Ostăşească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

CINCI MEMBRI din Familia Regală Egipteană, printre care şi unchiul Regelui Faruk al Egiptului, au fost arestaţi de autorităţile engleze.

SUB TITLUL „România duce un războiu sfânt", ziarul spaniol „Ja", publică printre altele următoarele:

„România s'a consacrat din tot sufletul campaniei contra Rusiei Sovietice. Un mare număr de state colaborează cu Germania, pentru înfrângerea duşmanului comun, dar niciunul nu presteazā Reichului un ajutor atât de important în oameni şi materiale ca Statul Român. România îndeplineşte acum deplina ei consacrare naţională şi are un loc de mare importanţă în ordinea Europei noi.

Colaborarea României la Cruciada Europei este evidentă. Efectivele române au fost importante. Fuehrerul a preţuit colaborarea germano-română încredinţând Mareşalului Antonescu conducerea unei armate germane, caz unic în armata Reichului.

DOUĂ AVIOANE streine au sburat acum câteva zile deasupra Bulgariei, aruncând manifeste comuniste.

Avioanele bulgare au alungat avioanele străine.

SUBMARINELE, avioanele şi vasele germane au scufundat în cursul lunei August 850.000 tone vapoare duşmane.

CA URMARE a scufundării vapoarelor suedeze, de către submarinele sovietice, ministrul de războiu al Suediei a ţinut o cuvântare în care a arătat că ţara sa va apăra cu armele independenţa şi teritoriul său, împotriva oricui va căuta să le atingă.

AVIOANE ENGLEZE, au atacat trenul accelerat Paris-Bordeaux, omorând şi rănind mai mulţi oameni. Acest atac atât de laş împotriva cetăţenilor Franţei a deslănţuit în presa franceză o vie campanie contra Angliei.

Astfel ziarul „Paris Soir", cere ca aceşti morţi să fie răsbunaţi, luând ca ostateci pe englezii care locuesc în Franţa.

TURBURĂRILE DIN INDIA împotriva autorităţilor engleze continuă. Organizaţia indienilor ortodocşi au cerut englezilor independenţa şi libertatea Indiei.

UN GAZETAR AMERICAN — Liland Stowe — care se găseşte la Moscova, a trimis o scrisoare ziarului „New-York Post", prin care cere să se formeze un al doilea front împotriva forţelor axei, căci, scrie gazetarul *„este posibil ca inamicul* (germanii), *să-şi atingă obiectivele stabilite chiar înainte de sfârşitul lunii Noemvrie. Dacă în America există cineva care îşi face iluzia că puterile aliate (Anglia şi America) ar putea câştige războiul luptând ca până acum, de bună seamă, acela este bun de dus la casa de nebuni. Fără de al doilea front, posibilităţile de victorie ar fi de partea Axei.*

SUBMARINELE SOVIETICE din Marea Neagră au atacat şi scufundat un alt vas turcesc, chiar în apropierea malului Turciei.

ZIARELE italiene publică lungi corespondenţe din Berlin, referitoare la marile lupte ce se dau pe frontul de răsărit, subliniind aportul important al trupelor române.

In sectorul occidental al Caucazului, spun ziarele, între altele, trupele române, după ce au învins rezistenţa foarte îndârjită a inamicului, au cucerit mai multe localităţi. Alte detaşamente române au continuat urmărirea inamicului, urmărindu-l fără răgaz spre răsărit. Şi aci mai multe poziţii defensive sovietice au fost cucerite.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

Trupele române au ocupat portul Anapa, unul din cuiburile flotei sovietice din răsăritul Mării Negre. Seria este deci continuată pentrucă aceste trupe române au mai ocupat de curând şi Jeiskul, un alt port, mai la Nord, imediat după vărsarea Donului în golful Taganrog.

Ocuparea punctelor importante de pe litoralul unei mări unde inamicul este superior ca forţe navale, este una din cele mai importante şi grele misiuni. Cu flancul expus atacului navelor de războiu — bombardamente şi, eventual, debarcării, — o armată este chemată să distrugă bazele inamicului înşirate dealungul coastei, luând adversarului rând pe rând posibilităţile de adăpostire şi de acţiune, reducându-l la capitulare.

Rezultatul câştigat este de o importanţă strategică esenţială, din următoarele motive:

1. S'a deschis drumul înaintării spre Sud pe coasta Mării Negre.
2. Flota rusă din Marea Neagră pierde o bază însemnată.
3. Unităţile navale sovietice rămase în Marea de Azov, cam 1/3 din totalul forţelor navale afectate Mării Negre, sunt închise şi distrugerea lor devine nesigură. Prin aceasta Marea de Azov va rămâne liberă pentru transporturile aliate, ceea ce va fi iarăşi de însemnătate esenţială pentru viitoarea susţinere a frontului din Caucaz.

Contribuţia marinei noastre în această ofensivă fără precedent din Caucaz este mare. Ea face posibilă înaintarea şi succesul, prin transporturile masive pe care le susţine şi le protejează, ducând prin marea arteră a Mării Negre, sângele şi vieaţa, necesare frontului.

Cu atât mai demnă de laude este înaintarea victorioasă a armatelor terestre române, nesusţinute de o mare flotă în flanc, şi mereu ameninţate de flota sovietică destinată morţii.

In continuarea seriei de porturi spre Sud, este Novorosiskul, Taupse, Soci, Suckum, Poti şi Batum. După cum s'ar părea, un număr suficient pentru adăpostirea flotei sovietice de comerţ şi de războiu.

Aceste porturi însă au un utilaj şi o capacitate foarte redusă. Dintre ele, numai Novorosiskul poate fi considerat cu adevărat util flotei.

In urma strălucitelor fapte de arme româneşti, viaţa navelor sovietice, aceste nave rătăcitoare dela Odesa, dela Nicolaev, dela Kerson, dela Sevastopol, din Marea de Azov, este extrem de grea şi se apropie de sfârşit. Toţi marinarii din lume cunosc ceea ce poate să însemne lipsa de baze, de porturi, de adăposturi.

Curând, asprimea vremii va accentua această tragedie a flotei ruse, care nu va mai putea ţine mereu, largul.

Dar mai cu seamă, cuirasatele, crucişetoarele, distrugătoarele şi submarinele ruseşti vor avea de suferit de pe urma acestei înaintări fără răgaz a forţelor terestre române, care ocupă port după port.

După Anapa trebue să ne aşteptăm în curând la căderea portului Novorosk.

Frontul Stalingrad

Spărtura germană în sistemul defensiv al Stalingradului continuă a fi lărgită, prin lupte grele. Acum trei zile, forţele germane şi aliate se găseau într'un punct numai la 25 km de Stalingrad. Inaintarea din zilele din urmă trebue să le fi dus şi mai aproape de acest obiectiv, aşa încât actualmente tunurile artileriei grele germane şi chiar ale artileriei de mediu calibru, bat absolut tot câmpul fortificat al oraşului.

Spărtura mereu adâncită în sistemul de cazemate este de asemenea un factor important al rezultatului final, întrucât din acest intrând germanii pot ataca unghiurile moarte ale fortificaţiilor înconjurătoare şi grăbi mult prăbuşirea acestora.

La Ward, în regiunea Leningrad, luptele sunt de asemenea de mare violenţă. Se pare că ruşii se aşteaptă la o apropiată acţiune germană pentru lichidarea rezistenţei Leningradului şi pentru Murmansk.

De altfel, această acţiune n'ar fi de loc exclusă, dată fiind importanţa acestui sector pentru aprovizionarea cu material a sovietelor. Pentru viitoarea iarnă, tăierea acestui drum ar fi mortală pentru bolşevici. Odată întrerupt drumul Murmansk, paralel cu tăierea căii Volgei, ruşii vor fi complet izolaţi de aliaţii lor.

Ultimele ştiri de pe frontul antibolşevic arată că la Sud-Est de Anapa, atacurile trupelor germane şi aliate împotriva înălţimilor fortificate şi apărate cu îndârjire, au mai realizat progrese.

In luptele din jurul Stalingradului, atacurile trupelor germane au condus la noi câştiguri de teren, după lupte crâncene.

Unităţile rapide germane au ajuns la fluviul Volga, la Nord de Stalingrad, după ce au respins mai multe atacuri sovietice lansate cu forţe puternice.

Bombardiere de luptă au atacat în cursul zilei şi nopţii podul important de cale ferată la Nord-Vest de Moscova.

Explozii şi incendii au fost observate pe când aeroplanele germane se întorceau.

Frontul din Africa de Nord

Comunicatul marelui cartier general britanic al armatei a VIII-a, care operează în Egipt, anunţă că unităţile de luptă motorizate şi blindate ale forţelor Axei de sub comanda mareşalului Rommel au pătruns prin câmpurile minate din faţa poziţiunilor britanice dela El Alamein.

Cu toată rezistenţa forţelor britanice, unităţile mareşalului Rommel îşi continuă înaintarea după pătrunderea prin câmpurile minate.

C. 52.808. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI.